

Des de Sant Joan de las Abadesas

NOMBRE Y CARACTER DE SOS HABITANTS

La vila en son casco te, aproximadament 2600 habitants; es una població exclusivament obrera ja que'l afany de viurer a ciutat la despulat de les families nobles que la feren notable an el sigle XVII, pro gracies a les fàbriques de siment i filatura es una de les poblacions de Catalunya que tenen vida propia, i com siga que quasi totes les families se dediquen més o menos a la agricultura tal vegada se deu an aixó, que encara conservi moltes d'aquelles bones costums de nostra terra Catalana, que's caracteritza per lo espitalaria i caracter franc expressiu, compassiu i justicier.

De entre les moltes que'ns honran, digne de molt aplauso per ser floreta de caritat i'tal vegada una de les mes hermoses, ja que arreu aont campeija, queda saturat de vivificant aroma i consol; existeix en aquesta vila una agremiació que te per objecte conrear les terres de l'associat que ha tingut la desgracia de perdre la salut. ¡Oh.... quin gust dona veurer els dies festius conrear les terres dels malalts amb tanta caritat!

Antiguament, no hi havia necessitat de redactar bases per cumplir les obres de caritat, puix bastava que qualsevol fill del poble fos pobre o ric, sabi o ignorant, fes present una necessitat per tots complaers en socorrer-la pro avui que ens hem modernisat, raríssims son els pobles que amb tot i tenir uns reglaments obligatoris es necessari que el que dirigeix, posseixi una voluntat de ferro per portar i dar compliment a obra tan lloable. ¿I suposaràn mos estimats llegidors que el que dirigeix obra tan meritoria, a cursat grans estudis? No senyors.

L'iniciador, director de tal obra, D. Ramón Bertràn (a) Mon de can Marí, ni sols coneix una lletra, i es que, el que naix en bon cor no necessita carrera per conservar bons sentiments.

No hi ha dubte, si junt amb els bons sentiments pot posseir-se coneixements necessaris, li seràn de molta utilitat, pero no es l'element principal, el més important factor, es la voluntat.

No sols se limita aquesta agremiació en el conreu de les terres, sino que totes les festes van uns quants a fer llenya per socorrer a les families que han de vetllar algun malalt, i aquest Ramón Bertràn es l'encarregat de dirigir i avisar per els dies festius a tots aquells que per torn els toca d'anar al bosc, tallar i portar la llenya hasta el punt que puga carregar-se el carro, puix també perteneixen en aquesta agremiació alguns que posseixen carro, treballen per caritat, com hi perteneixen molts altres que no foren a propòsit per portar el feix, els quals perteneixen en calitat de protectors i paguen quan per torn els toca, la mesquindat de cinquanta céntims de pesseta que serveixen per pagar cinc o deu céntims de beguda per cada individu del torn en una cantina que's troba a la entrada del bosc.

¿No es caritat digne de tota alabansa?

No trobo paraules adequades per alabar com se mereix el procedir de dita agremiació.

Rebin de la meva part i de tots els aimants de les bones costums catalanes la més entussiasta felicitació.

Dedicatoria a la agremiació

Amb son art d'agricultura,
El pagés molt laboriós,
Procura amb mutualisme
Ajudar-sen afanyós.

Lo que falta a l'un, te l'altre,
Si algún d'ells cauen malalts,

Veureu que molts ne procuren
Que no's perdin sos caudals.

El dia de alguna festa,
Procuren aprofitar
Conreuant-los-hi les terres,
Tants quants ne puguen anar.

En lo temps de plujes i neus
Aont la llar del pobre plora,
Per falta de l'element
De l'escalf que tan anyora.

S'ajunten uns quants amics
Amb el sac i també cordes,
Portan-ne tots lo seu feix
En el pobre que no te forses

Les mullers que per disort
Els faltabá companyia,
Avent perdut son espós
Després de greu malaltia.....

No'ls ni falta pas consol,
La unió per tota rriba,
Cuidan-se de sos conreus
Assegurant la cullita.

Ja ve la recolecció,
La viudeta no podría
No te pas prous elements
Per adquirir la cullita.....

Qui amb cargues d'animals,
Que fent-ne servi l'esquena,
Arreplega el be de Deu
Per consol de la viudeta.

Digueu-me si alabansa
No mereix tal procedir,
Ajudan-se l'un a l'altre
Mes bó no's pot concebir

L'Ermità de Santa Barbara.

Imprenta de Pere Aubert.—Clivillers 22

DISPONIBLE

DISPONIBLE